

## Hạnh Phúc và Sức Khỏe

*Nguyễn Khắc Đỗ-K9- KS Địa Chánh- 1970*

Trước hết tôi xin bày tỏ lòng biết ơn và kính trọng đến quý AH niên trưởng và đàn anh trong gia đình Công Chánh đã khởi xướng và tiếp tục tốt đẹp LTCC trong suốt mấy thập niên qua. Một trong những vị có công nhất cho sự thành hình và tiếp nối LTCC là **AH Niên Trưởng Lê Khắc Thí**.(AH LKT)

Tôi có duyên và may mắn được biết AH LKT từ lúc AH làm Giám Đốc Nha Nhân Viên Bộ CC, lúc đó tôi là một sinh viên trường CDCC đến xin những vị đàn anh giúp đỡ tài chánh để làm báo Tất Niên. Sau 1975, tôi được gặp lại AH tại tiểu bang OHIO và tại một vài sinh hoạt khác của gia đình CC. AH vẫn thỉnh thoảng gọi điện thoại hỏi thăm và chia sẻ những tin vui trong gia đình CC. Cách đây gần nửa năm, AH LKT điện thoại cho tôi và yêu cầu đóng góp bài vở cho LTCC, khuyến khích tôi viết về sinh hoạt từ thiện của tôi tại Việt Nam. Vì kính thương AH LKT lúc đó tôi đã nhận lời, thế mà cho đến nay (10/09) vẫn chưa thực hiện được vì tôi tự biết rằng mình không có khiếu viết văn và cũng không biết những mẫu chuyện làm từ thiện của tôi có phù hợp với nội dung của LTCC hay không?

Như thường lệ, tôi vui mừng khi nhận được LTCC số 93. Trong số này, BPT khuyến khích & kêu gọi đóng góp cho LTCC trong đề tài “Gìn giữ và Bảo Vệ Sức Khỏe Trong Tuổi Già”. Tôi chợt nhớ ra rằng bài viết về những việc làm của tôi có thể phù hợp với đề tài “Sức Khỏe” này nên có chút hy vọng được cho đăng vào LTCC sắp tới.

Sau khi ra trường năm 1970, tôi được phục vụ cho Tổng Nha Điện Địa hơn một năm, rồi được nhận vào làm chuyên viên cho Trung Tâm Quốc Gia Khuếch Trương Khu Kỹ Nghệ (SONADEZI), và sau cùng là Chánh Sự Vụ Sở Dịch Vụ Đầu Tư của Trung Tâm Đầu Tư và Dịch Vụ (sau đó là Tổng Cục Phát Triển Đầu Tư). Tháng 4 năm 1974, tôi được đi Hoa Kỳ tu nghiệp để lấy bằng MA Economics và ở lại Hoa Kỳ sau tháng 4 năm 1975. May mắn cho

tôi, vợ tôi (và con gái đầu lòng), sau 7 lần thất bại trong những cố gắng vượt biên, đã thành công vào lần thứ 8, đi thuyền từ Nha Trang đến Phi Luật Tân để được đoàn tụ với tôi vào cuối năm 1978.

Năm 1991, vợ chồng chúng tôi quyết định về Việt Nam thăm cha mẹ hai bên. Tôi được đoàn tụ với “Mẹ” tôi sau 17 năm xa cách. Vợ tôi được gặp lại “Mẹ”, các em và nhất là người cha được trả tự do sau hơn 12 năm “tù cải tạo”. Từ đó, chúng tôi tiếp tục về thăm gia đình mỗi năm cho đến năm 1994, tất cả gia đình nội ngoại được đoàn tụ với chúng tôi tại Hoa Kỳ. Sau đó, vợ chồng chúng tôi thỉnh thoảng đưa “Mẹ” tôi về thăm làng quê ở Quảng Trị.

Mồ côi cha khi sinh ra và lớn lên trong một gia đình nghèo ở làng quê thuộc tỉnh Quảng Trị, tôi cảm thông, hiểu và thương những gia đình và trẻ em thiếu cơm ăn, áo mặc cùng cơ hội đi đến trường. Sau nhiều lần về thăm quê, chúng tôi quyết định dành tiền giúp bà con và thân hữu trong làng, xây lại mồ mả, xây nhà thờ họ, đình làng, xây trường mẫu giáo thuộc hai làng nội ngoại và tại một làng ân nhân của gia đình chúng tôi trong thời gian gia đình tôi tản cư.

Năm 1995, tôi may mắn được mời gia nhập hội từ thiện Rotary tại địa phương tôi ở (OHIO,USA). Hội này trực thuộc Rotary International ([www.rotary.org](http://www.rotary.org)), một tổ chức có mặt trên gần 200 quốc gia với số hội viên là 1.2 triệu. Từ ngày gia nhập Rotary, tôi được tiếp xúc và học hỏi rất nhiều từ những người bạn đầy lòng nhân ái và vị tha. Tôi được tham gia những chuyến công tác từ thiện của hội tại Guatemala (3 lần) và Mongolia (1 lần). Khi tham gia công tác từ thiện tại các nước này, tôi vẫn thường xuyên băn khoăn nghĩ đến những trẻ em ở quê tôi trong những ngôi trường không có nhà vệ sinh và nước sạch.

Tháng 5 năm 1999, tôi đã thuyết phục được 4 người quen trong hội Rotary về thăm quê tôi ở Quảng Trị và tham quan Việt Nam. Những người bạn tốt của tôi trong hội Rotary có dịp gặp bà con tôi ở làng quê, gặp thầy giáo lớp 3 của tôi, xem các trường mẫu giáo do tôi đài thọ xây cất, thăm các trường tôi đã học cấp tiểu học, trung học ở Quảng Trị và cả trường

CDCC, Trung Tâm QGKT Phú Thọ. Họ được xem luôn căn nhà với diện tích 9 mét vuông có gác lửng nơi tôi ở trong suốt thời gian học trường CDCC. Họ đứng ra phát quà và học bổng (do tôi chuẩn bị và đài thọ trước) cho những gia đình nghèo, các học sinh và sinh viên nghèo, mồ côi. Sau chuyến đi này, những người bạn của tôi vô cùng xúc động về hoàn cảnh các gia đình nghèo ở quê tôi, các em học mầm non, tiểu học ngoan ngoãn dễ thương, các học sinh, sinh viên lễ phép, những người dân Việt Nam cần cù lao động, và nhất là ai ai cũng có nụ cười dễ mến!



*Phát quà ở Guatemala-2004 (tôi đội nón)*

Sau chuyến tham quan nhiều kỷ niệm đó, một trong những người bạn tôi là ông Chuck Oswald, người có chức vụ cao (District Governor) trong hội Rotary International đã quyết định thuyết trình về chuyến đi VN của chúng tôi và kêu gọi giúp các dự án giáo dục và y tế ở Việt Nam. Lời kêu gọi này được hưởng ứng nồng nhiệt từ các hội viên của hội Rotary thuộc thành phố Toledo, Ohio, nhất là các cựu chiến binh Hoa Kỳ tại Việt Nam. Thế là tháng 1/2000 hội từ thiện The D.O.V.E. Fund (**D**evelopment **O**f **V**ietnam **E**ndeavors) được chính thức thành lập có tư cách pháp nhân (501c(3)) và được cơ quan thuế vụ liên bang (IRS) chấp thuận. Ngày đầu tiên được chính thức thành lập và ra mắt, ông Chuck Oswald đã ký một ngân phiếu \$10,000 US đô la để vận động gây quỹ cho hội. Cũng trong buổi lễ ra mắt này, nhiều người, nhất là các cựu chiến binh Hoa Kỳ bày tỏ lòng biết ơn đến tôi trong việc thành lập hội. Tôi đã xin họ đừng cảm ơn tôi vì người cảm ơn phải là tôi mới đúng - tôi

cảm ơn họ đã hy sinh và cố gắng giúp cho đồng hương của tôi ở Việt Nam.

Hội DOVE quyết định thực hiện các dự án đầu tiên ở tỉnh Quảng Trị vì đây là một trong những tỉnh nghèo nhất Việt Nam và là nơi chịu bom đạn tàn phá nhiều nhất trong thời kỳ chiến tranh. Vì thế, những dự án đầu tiên (trường mẫu giáo, trường tiểu học và trung tâm y tế) của hội được thực hiện tại xã và huyện ở quê tôi.

Cũng vào đầu năm 2000, tôi quyết định “về hưu non”, đem hết khả năng mình vào những hoạt động của 2 hội Rotary và DOVE.



*Hình ảnh trường tiểu học Triệu Trung Quảng Trị. Do D.O.V.E. xây năm 2008 giúp 150 trẻ em có nơi học (Trích Trang Mạng The D.O.V.E. Projects)*

Hằng năm, vợ chồng chúng tôi hướng dẫn các thành viên trong hội DOVE về Việt Nam để tham quan các dự án đã và đang thực hiện, nghiên cứu xem xét những nhu cầu cần thiết trong tương lai, sinh hoạt với những gia đình nghèo cùng các học sinh, sinh viên được trợ cấp và sau đó tham quan du lịch Việt Nam. Dĩ nhiên là chúng tôi và các thành viên trong hội đều phải tự túc về tài chánh trong những chuyến đi này.

Thấm thoát đã gần 10 năm, hội DOVE đã xây dựng được 42 ngôi trường gồm các trường Mẫu Giáo, Mầm Non, Tiểu Học, và Trung Học cấp 2; 3 Trung Tâm Y Tế, 2 dự án nước sạch, 150 nhà vệ sinh, cấp trên 900 học bổng cho các em học sinh, sinh viên, và nhiều dự án khác cho người mù, khu định cư ván đò Vỹ Dạ, Phú Bình v.v... tại Quảng Trị, Huế, Quảng Ngãi và Dak Lak ([www.dovefund.org](http://www.dovefund.org)).

Điều đặc biệt mà tôi muốn trình bày ở đây không phải là những thành quả trên của hội mà là những chuyến đi và việc làm của hội DOVE

đã có ảnh hưởng rất nhiều đến “Sức Khỏe” của các hội viên, nhất là các cựu chiến binh Hoa Kỳ. Sau đây tôi xin đưa ra vài thí dụ điển hình.

Ông Tom Treece tham gia hội DOVE vào năm 2000 và cùng vợ trở lại Việt Nam năm 2001. Theo lời vợ ông ta nói, trước khi trở lại Việt Nam, Tom đã từng có những cơn ác mộng và không bao giờ muốn nhắc đến Việt Nam. Sau chuyến đi Việt Nam năm 2001, Tom trở lại với một tinh thần khác và bắt đầu bày tỏ những cảm nghĩ của mình về chuyến đi VN trong cuốn sách “The Ghost Closet – An account of one veteran’s healing” ([www.tomtreece.com](http://www.tomtreece.com)) được phát hành vào năm 2005. Cuốn sách này đã giúp Tom gây quỹ để xây trường tiểu học Phổ Phong, huyện Đức Phổ, tỉnh Quảng Ngãi, nơi mà Tom đã từng sống trong thời chiến tranh. Đối với Tom, Việt Nam không còn là một bóng ma (Ghost) mà là nơi có các trẻ em nghèo cần được giúp đỡ. Khi cho người khác niềm vui, Tom đã được hạnh phúc và bình an trong tâm hồn.

Richard Wolfgramm là một cựu chiến binh Hoa Kỳ đã từng ở Đông Hà và Cam Lộ thuộc tỉnh Quảng Trị trong thời chiến tranh và cũng là một Kiên Trúc Sư giỏi. Tuy nhiên, từ khi có chiến trường Iraq, những hình ảnh trên TV và báo chí về cuộc chiến này đã làm cho Richard tưởng tượng đến Việt Nam và vì thế, Richard phải vào nhà thương (VA Hospital). Bác sĩ phải cho Richard uống thuốc thần kinh thường xuyên. Được một người bạn giới thiệu về hội DOVE, Richard quyết định theo chúng tôi trở lại Việt Nam vào năm 2005. Sau chuyến đi này, Richard không còn phải uống nhiều thuốc như trước nữa. Richard tiếp tục tham gia đoàn từ thiện nhiều lần và sau cùng, năm 2008 đã khánh thành trường Mầm Non tại Ba Lòng, Quảng Trị, mà Richard là nhà tài trợ chính. Richard không còn phải uống thuốc như trước nữa!

John Craven là cựu chiến binh Hoa Kỳ đã từng ở Dak Lak năm 1969. Sau khi trở về từ Việt Nam, mặc dầu tốt nghiệp Đại Học, có gia đình và công việc tốt, vết thương chiến tranh không bao giờ được hàn gắn trong tâm hồn của John. John thường cho mình có những suy nghĩ và hành động bất thường. Được giới thiệu vào

hội DOVE năm 2006 qua một người bạn 40 năm sau mới gặp lại: Tom Treece. Năm 2007, hai vợ chồng John cùng với phái đoàn DOVE tham quan Việt Nam. Kết quả của chuyến đi này là một cuốn sách do John viết được phát hành vào năm 2008 “A Legacy of Hope” ([www.jecraven.com](http://www.jecraven.com)). Cuốn sách này đã đem lại cho John nhiều hạnh phúc và giúp cho John xây được ngôi trường Trung Học Cấp 2 ở M’Drak, Dak Lak.

Còn nhiều mẫu chuyện tương tự nhưng vì số trang giới hạn của LT, tôi xin được kết thúc ở đây.

Bây giờ tôi mới thấu hiểu những lời cảm ơn tôi, từ những người bạn cựu chiến binh Hoa Kỳ khi chúng tôi bắt đầu thành lập hội DOVE, là những lời cảm ơn thành thật tận đáy lòng của họ.

Tôi cũng nghiệm ra rằng, giúp người khác sẽ cho ta nhiều niềm vui, bình an trong tâm hồn và hạnh phúc, mà theo tôi đây cũng là những yếu tố quan trọng trong việc “Giữ Giữ và Bảo Vệ Sức Khỏe Trong Tuổi Già”.

Nhân cuộc điện đàm với AH Lê Khắc Thí, ái hữu cho tôi hay, trong tháng 10 vừa qua AH đã làm được một việc cứu trợ cho 620 gia đình dân làng quê của AH ở Phong Điền, Thừa Thiên, nạn nhân cơn bão lụt số 9 tàn phá mùa màng hoa màu của dân làng. Việc phân phối tiền và phẩm vật cứu trợ AH đã nhờ quý Phật Tử làng sở tại đảm trách. AH LKT cho biết niềm vui làm được việc như thế có ảnh hưởng tốt đến sức khỏe tuổi già. Hãy tìm cho ta những niềm vui đích thực “Real Happiness is Helping Others” (Rotary).



“Cho em niềm vui và hy vọng”-  
(Học sinh trường mầm non Ái Tử, Quảng Trị-2007)